Ч. 67 (11.035). Львів, субота 26. березня 1927. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік XLV

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Під знаком Марса?

Львів, 25. березня 1927.

Імперіялістичне авантюрництво Італії поставило цілий Балкан під знаком Марса. Скоро тільки розрідилася воєнна атмосфера між Вел. Британією і СРСР, скоро керманичі двох супротивних могутностей відкинули актуальність воєнного конфлікту в найближчому часі, на що між іншим вказує терниста дорога польської позички в Англії і Злучених Державах, — завагітніли воєнні хмари над Балканом. Безпосередньою причиною італійсько-югославянського напруження альбанська справа, проблема невеличкого, різноплемінного народця, проблема маленької країни (37 тисяч км. кв.), яка однак з огляду на своє положення є ключем до опанування Адріятику, до замкнення його під назвою: „*mare nostrum*" — це супремація над цілим Балканом.

Між посідачами італійського й дальматійського побережа віддавна йшла ривалізація за той клаптик скалистої землі, за володіння бідною країною пів-диких вівчарів, за опанування Дураццо (5 тис. населення). Підчас і після балканської війни (1912 р.) суперництво за Альбанію йшло головним чином між тодішніми союзниками (Італією й Австро-Угорщиною). Правда, свої претенсії в тій справі висувала й Сербія, та її голос губився в нетрях адрійської політики. Проблема Адрії, проблема „*mare nostrum*" — між іншим — штовхнула Італію на розрив союзу з Австро-Угорщиною і на воєнний конфлікт з центральними державами підчас світової війни. Ясно, що після антантської побіди справа Трієсту була пересуджена в користь Італії. Однак під знаком запиту найшлася справа Рєки (Фіюме). На основі всіх божих і людських прав належала вона безспірно Югославії, повоєнній спадкоємниці дальматинського побережа. Та Італія при допомозі увертюрно-фашистівської, наскрізь авантюрної акції Анунція видерла цю преважну точку Югославії. Опанувавши її і тут утвердившись, Італія новітнього цезаря зробила дальший крок вздовж дальматійського побережа, закинула сіти на Альбанію. Ролю Анунція відіграв тут кондотієр Ахмет Зогу. На основі італійсько-альбанського „договору" в Тірані Італія обняла протекторат над „незалежністю" Альбанії до збройної інтервенції включно.

У всіх тих перипетіях, в намаганні завершити творення „*mare nostrum*" італійська публична опінія — якщо можна так висловитися з огляду на фашистівську диктатуру — все була однодушна. Зате триєдина Югославія не виявляла тієї однодушности. Тоді, як хорвати, безпосередні спадкоємці дальматійського побережа, всіми силами перли до рішучости проти італійських посягань, серби занедбували це питання, кладучи більшу вагу на централізацію поширеної держави Карогеоргієвичів під своєю гегемонією. Аж тіранський „трактат" сколихнув всією Югославією. Білгород побачив на своїм горлі італійський ніж.

В самій Альбанії легко було всадовитися Італії з огляду на хронічне внутрішнє замішання, що тривало там від 1920 до 1926 року. Одержавши *carte blanche* від Англії на балканському терені, Італія перевела „стабілізацію" відносин в Альбанії. Годованець її Ахмет Зогу став „президентом" цеї мініятурної республики. Перейшовши на службу італійського імперіялізму, цей кондотієр пригадав собі часи кн. Віда і забажав з ласки фашистівського Риму прикрасити свою голову королівським вінцем, розуміється, при допомозі штиків італійських карабінієрів. „Ленні" відносини Ахмета Зогу не вдоволяють більшости альбанського населення. Початок цього року зазначився повстанчими рухами, зверненими проти „диктатора". Повстанці невдоволені з італійської супремації. Під гаслом „Альбанія для Альбанців!" розвивається революційний рух.

Такий оборот справи не по нутру італійцям. Рим обвинувачує Білгород у підготові альбанського повстання і концентрації югославянських військ в напрямі альбансько-македонської границі. Італійська, а за нею й прислужна англійська преса в останніх днях переповнилася вістками про воєнні приготування Югославії. Італія добачує в Білгороді намагання стати впоперек послідовному завершуванню „*mare nostrum*". Югославія не лише прямує до припинення поширюваних на Балкані італійських впливів, але й до утвердження свого домінуючого становища на балканському півострові через захоплення північної Альбанії і Солуня.

На цьому підкладі европейська преса в останніх днях розпустила алярми про наростання італійсько-югославянського конфлікту, про воєнні хмари над Балканом, про поставлення його під знаком Марса. Єрихонські труби італійської преси, поява італійських воєнних кораблів під Дураццом, крайне обурення в білгородській скупштині, обида, нанесена там італійському послові ген. Ордеро, якого один з послів назвав шпигуном, — все те вказувало на зростаюче напруження між Білгородом і Римом. Почалися балачки про віддачу конфлікту під осуд Ліги Націй. Та разом з тим вони й притихли, щоби в добі британської супремації над цею міжнародньою установою не творити не все підхожих прецеденсів. Виринув теж сумнів, з огляду на бундючність Італії і відому вже, занадто рішучу, поведінку у відношенні до безборонного Корфу, чи медіяторство Ліги Націй матиме бажані наслідки. Заговорено теж і про можливість інтервенційного посередництва Німеччини та Франції.

В міжчасі югославянський міністр закорд. справ Періч виступив з офіційною декларацією, в якій рішучо відкинув інсинуації про воєнні приготування Югославії, допускаючи можливість перевірки стану югославянських гарнізонів на альбансько-македонській смузі. Щож до самої Альбанії, то Югославія заявляється за консолідацією відносин у тій країні, за вдержанням її незалежности та забезпечення її міжнароднім гарантійним пактом. Югославія заявляється за збереженням Балкану для балканських народів, а тим самим противиться поширенню італійських впливів на балканськім півострові.

Останні телеграми говорять про відпруження конфлікту. Медіяторську функцію взяла на себе Англія. І зовсім природно, що — не вважаючи на великий галас — воєнна атмосфера мусіла розрідитися. Бо ані одна з супірницьких сторін не є підготована до негайної війни. Мусоліні розбудовує фашистівський лад, а Югославія находиться в процесі внутрішньої консолідації. Війна визволилаб сили, які досі придавлені, моглиб проявитися і в румовищах похоронити тріюмфуючий фашизм. Хоч Італія є великодержавою, а Югославія тільки державою середнього розряду в міжнародній єрархії, однак держава сербів, хорватів і словінців, не є Грецією, яка схилить голову перед цезаристичним Римом. Цей хоробрий, геройчний триєдиний нарід вміє боротися й оборонятися. Притиснений до муру, він не злякається баталіонів Мусоліні.

Але найголовніше в тому всьому — це становище Англії, яка тепер має на голові далеко важніші справи, як якась Альбанія чи Балкан. Вона всеціло запрятана справами Далекого Сходу, подіями в Шангаю, побідою кантонської армії. В таких умовах ускладнювати собі положення війною на Балкані та штовхати Югославію в обійми СРСР — булоб і глупо, і непрактично, і безцільно.

Тут треба шукати злагіднення італо-югославянського конфлікту. Та через те не уступають ще причини, що викликали напруження. Треба ще великих і на довшу мету обчислених заходів, щоби їх усунути, треба справді довести до здійснення клича: „Балкан для балканських народів!"

Ф. Ф.

Відкладають.

Уряд і справа самоврядування.

Не так давно теперішній „санаційний" уряд Польщі робив нібито й поважну міну уздоровити відносини на полі громадського самоврядування. З деяких його політичних потягнень виходило, що самоуправна анархія остаточно найде якийсь кінець навіть у Польщі. Мабуть зі страху перед „санаційним" урядом взялася зараз-же по минулорічному травневому перевороті за працю над урядовими законопроєктами про самоврядування адміністративна комісія польського сойму. Між центро-правими партіями дійшло навіть до взаїмного порозуміння в тій справі, дарма, що через цілих три роки до нього ніяк дійти не могло. І урядові законопроєкти лежали тоді нерухані в комісії. Нагайка „санаторів" заставила тоді „центро-правих", а на ділі реакційних політиків з сойму взятися за працю, навіть поважно.

Щож сталося? Уряд прийшов тоді до пересвідчення, що законопроєкти не відповідають сучасним потребам Польщі та забрав їх з комісії для перерібки. А був це час, коли „нагайка" та „енергія" саматорів показала себе вже не дуже то страшною і небезпечною. З уваги на те, почали реакційні посли формальну гру в піжмурки на соймовому терені. Уряд законопроєкти, виготовлені його несимпатичними попередниками, взяв назад, а посли чи краще реакційні соймові клюби внесли ті самі законопроєкти до сойму у формі власних пропозицій. Від маршалківської булави помандрували вони знов до тоїж самої адміністративної соймової комісії. Тепер з далеко більшим запалом взялися зблоковані *ad hoc* польські партії переформувати ті законопроєкти, які вониж цілих три роки ігнорували. Довго йшли дебати, довго йшли всякі позакулісові маніпуляції поза плечима національних меншостей між польськими законодавцями і вкінці законопроєкти перейшли аж два читання на комісії. Наслідком безлічі реакційних поправок стали вони пародією навіть того, що перед трьома літами пропонував польський також реакційний уряд. Вістря всіх поправок і перерібок адміністративної комісії було звернене проти прав національних меншостей. „Законодавці" польської центро-лівої реакції дійшли до того, що національні меншости від всякого впливу на справи громадської самоуправи виключили. Це й було причиною спільної декларації-протесту усіх національних меншостей проти ганебної тактики польської більшости в адміністраційній комісії в тих справах та демонстраційної сецесії з комісії.

Теперішній „санаційний" уряд не приймав у працях комісії ніякої активної участи, не зазначував ніколи в цій справі свого ясного становища, а тільки обсервував хід подій. Польська реакційна правиця використовувала як не мож краще таку позицію уряду та проводила в законопроєктах всі свої поправки і вкладала до них просто цілі виїмки зі своєї програми канібалізму відносно національних меншостей. Своїм неясним і нездецидованим становищем уряд ішов їй в тому фактично вповні на стрічу. Та не треба закривати очей на те, що найважнішим завданням правиці не було ухвалення нових законів і проведення їх в життя, але навпаки правиця за ніяку ціну не бажала собі нарушування теперішнього *status quo* в самоврядуванні. Її ціллю було перевести насамперед зміну виборчої ординації до сойму, а потім уже запевнивши собі при допомозі нової виборчої геометрії перевагу в будучому соймі провести вже без участи національних меншостей ще кращі закони до самоврядування як ті, що приняті тепер комісією в другому читанні.

Колиж вона працювала тепер у комісії та форсувала свої поправки то тому, що всеж не мала певности чи теперішні „санатори" не втнуть знов якоїсь несподіванки для всіх та чи не перекреслять їх рахунків. Та ось виявилося, що уряд і в тому напрямі пішов польської реакції вповні на стрічу. Ось в урядовому органі „Епока" появилося інтервю з віцеміністром Ярошинським, референтом справи самоврядування, з якого довідуємося, що уряд зрезигнував уже з переводження нових виборів до самоуправних установ а тим самим із ухвалення теперішним соймом нового самоуправного законодавства. „Санаційний" уряд годиться на теперішній стан „*ex lex*" у ділянці

самоврядування. Самоуправні закони мав би приняти аж новий сойм, вибраний на основі нової виборчої ординації, якою участь національних меншостей в соймі зредукованоб до мінімум. Воно служилоб тому соймові для декорації.

„Нових законів -- каже Ярошинський — не можнаб ухвалити скорше як під самкінець соймової сесії. Це значить, що речинець нових, на тих законах опертих виборів випав би на осінь, отже рівночасно з виборами до сойму. Це відбилось би як найфатальніше на виборчих настроях, бо політична точка погляду домінувалаб над господарською також і при виборах до самоврядування."

Наша зорганізована громада не сміє покладати рук і мусить боротися без віддиху і безупину з теперішньою самоуправною анархією на наших землях та використовувати для боротьби з нею усі можливі засоби внутрішнього та міжнароднього характеру.

Конституція (Основний закон)

Української Соціялістичної Радянської Республики.

Досі не мали ми суцільного образу конституції Радянської України, а знали про неї тільки з уривків, поміщуваних в ряди-годи у пресі.

Щойно недавно вдалося нам добути текст скодифікованої в 1926 р. конституції УСРР. З уваги на значіння цього основного закону тобто конституції для державного будівництва і політичного життя на Рад. Україні, подаємо далі в скороченні найважніші її постанови.

До X- Всеукраїнського зізду Рад. Робітничих, Селянських і Червоноармійських Депутатів, що відбувся прикінці минулого року, обовязувала на Рад. Україні протягом шістьох років конституція з 10. березня 1919 року. Вона не обіймала всіх, згодом у міру розвитку державного життя принятих законів. Передовсім не було в ній змін, що їх принесла конституція Союзу Радянських Соціялістичних Республик з 1923 р. Не обіймала вона крім того цілої низки основних законів не лише з ділянки державного радянського будівництва, але й з ділянки національно-культурного життя, що випливали з відродження української національної культури та з проводження в життя прав національних меншостей, з утворення у складі Радянської України автономної Молдавської Соціялістичної Радянської Республики та адміністративно-територіяльних одиниць національних меншостей. X. Всеукр. Зізд Рад. з 1926 р. приняв нову конституцію, яка, спираючися на конституції з 1919. р., доповнює її іншими, пізніше розробленими законами у повище наведених справах.

I. Засади конституції.

Конституція Радянської України ставить собі завдання закріпити диктатуру пролетаріяту для поконання буржуазії, для здійснення оконечного завдання комунізму, за якого не повинно бути ні поділу на кляси ні самої державної влади. Україна є — по думці конституції — соціялістичною державою робітників і селян. Усю владу в її межах здійснюють Ради Робітничих, Селянських і Червоноармійських Депутатів. До влади допущені виключно трудові маси, а зовсім від неї усунені експльоататорські кляси. Робітничо-селянська держава прямує до цілковитого знищення приватної власности на засоби і знаряддя виробництва. Тому земля, підземні скарби (надра), ліси і води а також фабрики, заводи, залізничий, водний та воздушний транспорт, становлять власність робітничо-селянської держави.

Для забезпечення за працюючими свободи совісти держава проводить повне відокремлення церкви від держави та школи від церкви і признає всім громадянам свободу релігійної та антирелігійної пропаганди.

Щоби забезпечити працюючим свободу виявлювання своїх думок, нищить держава залежність преси від капіталу та передає робітничій клясі й селянству всі технічні й матеріяльні засоби до видавання газет, книг, брошур і взагалі всіх друків та забезпечує їх вільне поширення по всій країні.

Радянська держава забезпечує працюючим свободу зборів; визнає за ними право вільно скликувати збори, відбувати походи, мітинги і т. п. та віддає робітничій клясі і селянству (націоналізує) всі для зборів пригожі льокалі з обстановою, освітленням і опалом. Всім працюючим забезпечує конституція не тільки свободу обєднування в організації та спілки, але й допомогу влади в цій справі. Держава обовязана дати працюючим повну, всебічну і безплатну освіту. Праця є обовязком всіх громадян. Для охорони здобутків великої революції введена загальна військова повинність. Почесне право обороняти революцію зі зброєю в руках мають тільки працюючі. Непрацюючі елементи виконують інші військові обовязки помічного характеру.

Чужинці, що перебувають на території Радянської України для праці і належать до робітничої кляси або до селянства, мають усі політичні права.

Всі чужинці, що стали жертвою репресій за політичну діяльність і за релігійні переконання мають на Радянській Україні право притулку (азилю).

Радянська влада позбавляє прав ті особи та окремі ґрупи, які ділають на шкоду комуністичної революції.

Радянська Україна — говориться з конституції — творить добровільно та рівноправно зі всіми істнуючими радянськими республиками Союз Радянських, Соціялістичних Республик, як основу мирного будівництва і братерської співпраці народів як захист проти світового капіталізму і через те становить новий та важний етап на шляху обєднання працюючих усіх країн у всесвітню соціялістичну радянську республику.

Радянська Україна обєднується з молдавським народом утвореною в її складі Автономною Молдавською Соціялістичною Радянською Республикою, що правиться окремою конституцією, ухваленою Всемолдавським Зїздом Рад а затвердженою Всеукраїнським Зїздом Рад.

Українська Соціялістична Радянська Республика входить в склад Союзу Радянських Соціялістичних Республик як незалежна договірна республика, застерігаючи собі право вільного виходу із Союзу.

(Продовження буде.)

Нові шкільні розпорядки.

Нижче подаємо зміст кількох нових розпорядків у шкільних справах, що мають свою вагу і для нашого народу.

I. Розпорядок міністерства освіти у Варшаві в справі навчання релігії в нижчих і і середніх школах з дня 9. грудня 1926. Цей розпорядок постановляє, що в кожній школі, де є дванацятеро дітей дотичного обряду, має шкільна влада надати учителя релігії. Якщо того числа нема, то треба дітей злучити з дітьми сусідньої школи на науку релігії, або постаратися, щоби священик учив релігії безплатно. Нагляд над наукою релігії належить до епископа дієцезіяльного, а світські візитатори й управителі шкіл, за вимкою управителів народних шкіл, мають право нагляду над педагогічно-дидактичним веденням науки релігії. Ученики мають брати участь у релігійних практиках (богослуження, екзорти, сповідь), одначе від поодиноких практик може увільняти молодь управитель школи в порозумінні з отцем префектом (катехитом).

II. **Признання приватним середнім школам загальнообразуючих прав державних ґімназій** слідує, як подає розпорядок з 8. січня 1927, в місяці квітні і травні на найближчий рік, а евентуально й на дальші шкільні роки. Кураторії мають свої внесення, оперті на візитаціях школи в даному році, предложити міністерству перед 1. квітня ц. р. У звязку з тим появився апель **кураторії львівського шкільного округа** до власників приватних шкіл, щоб вони, подібно як в мин. році, зложили певні квоти на покриття коштів візитації шкіл. Кураторія підчеркує, що це добровільні датки, та з уваги на перший розпорядок вони набирають цїхи примусового датку, бо школа хоч би з недостачі фондів не буде звізитована, то не зможе одержати права прилюдности.

III. Важний для нас є ще розпорядок міністра освіти з 5. січня 1927, що на основі обовязкових законів, **діти у шкільному віці можуть ходити до кожної приватної школи**, веденої на основі концесії, як що вона подає дітям науку не нижчу, як в прилюдній школі, в якійнебудь мові навчання. Цей розпорядок вийшов тому, що шкільна влада нижчих інстанцій потягала декуди до вчащання до державних шкіл також такі діти у шкільному віці, що вже ходять до приватних шкіл, нерозслідженних властями щодо рівня їх навчання. Таких дітей не можна отже тягнути примусово до публичних шкіл.

Орґанізаційний рух.

Повітовий зізд Обєднання в Ходорові.

Дня 21. березня ц. р. відбувся в салі Народнього Дому в Ходорові повітовий зізд Українського Нац.-Дем. Обєднання судового ходорівського повіту. Прибули делегати майже зі всіх сіл Ходорівщини. Зізд відкрив короткою промовою і проводив нарадам о. Михайло Бобовник, голова Пов. Нар. Комітету на політичний бобрецький повіт, секретарював п. Гриць Ковальчик, господар з Борнич. Реферат про політичне положення українського народу під Польщею, про програму й орґанізаційні завдання Українського Національно-Демократичного Обєднання виголосив головний секретар партії д. В. Целевич зі Львова. Адвокат д-р Троян представив стан політичної організації в повіті й обговорив точнїше справу громадського самоврядування, як також справу міністеріяльного розпорядку про фізичне виховання. По обох рефератах вивязалася дискусія, в якій забирали голос численні бесідники. В склад Народнього Комітету на судовий повіт Ходорів вибрано

СОФІЯ ДНІСТРЯНСЬКА.

Основні елементи творчости Бетовена.

(В 100-ліття смерти мистця тонів.)

Форма і звук були принціпами, на яких спиралася музична творчість перед Бетовеном. Закінчена архітектоніка та звучність мельосу — це постуляти, що вповні відповідали духові часу. Всеж таки той формалістично-сензуалістичний напрямок не міг удержатися в цілій основі. Традиційна форма згодом перериваєтся, щоб уступити місця імпульсивній творчій силі. Музика стає не тільки виразником самовдоволення з процесу творення як такого, але й посередником у переведенні ідейного принципу мистця. І так ті три головні чинники: форма, звук та ідейний зміст витворюють один, живий та тривкий організм.

Наглядним доказом того є творчість Баха, що не зриваючи з традицією, приноровлює форму до своїх мистецьких інтенцій. Хто краще його зумів розвинути красу мельодійної лінії на суворій поліфонічній підставі та рівночасно одуховити її такою силою ідейного змісту? Найвищий ступінь перетоплення всіх тих трьох елементів досягнула музика Гайдна та Моцарта. В творах цих останніх, зокрема Моцарта, плястика й симетрія архітектоніки разом з непорочною лінією мельодії зливаються одною, нерозривною гармонією у дитирамб вічної краси.

Всі ті три елементи бачимо також у Бетовена. Одначе його творчість є боротьбою ідеї з формою. Ідея є для Бетовена найвищим авторитетом творчого формування. Все: форма, мельос та структура стають неважними, якщо ходить про музичне відтворення й унаглядднення його духових переживань. Тому не дивно, що форми (сонати, симфонії і т. д.), якими послугувалися його попередники, стають за тісні для нового змісту, для нової ідеольоґії Бетовена.

Вся творчість його — це безнастанне змагання в царину вольного, нічим необмеженого духа. Тут є Бетовен дитиною свого часу — часу боротьби за волю — і саме в тому лежить культурно-історичне значіння його особи як мистця. Його творчість є апотеозою ідеалістичного напрямку Канта й Шіллера, вона споріднена з теорією Геґеля про обєктивний дух всесвіта та лучить з нею поняття Плятона про ідею як щось найкраще, найліпше. Навіть коли Бетовен передає свої духові почування в музиці, він не бачить себе як особи, тільки вдумується в силу обєктивного духа природи, краси, життєвої етики і т. д. та вважає себе духовим представником тієї великої сили, що лежить у духовому світі. Тому не без рації бачать модерністи в ньому найбільшого творця обєктивного напрямку в музиці. Але обєктивізм не є у Бетовена самометою, він є тільки найвищим мистецьким виразом духово-колєктивного принципу в тою титанічною силою, що не знає стриму, де ведеться боротьба за вселюдські ідеали. Деякі біографи ділять творчість Бетовена на періоди, прикладаючи до кожного періоду окремий стиль. В цьому є дещо правди, але не вся. Ці біоґрафи забувають, що з розвитком ґенія розвивається і стиль Бетовена, та це не привязане ні до періоду, ні до числа опису поодиноких творів.

Вступаючи на шлях переведення своїх ідей, Бетовен починає від розважування свого духового життя. Фортепянові сонати — крім останніх, а також майже всі варіяції та камеральна музика приблизно до оп. 59 — всі вони є зображенням його духових переживань. Сонати й варіяції взяв Бетовен за вихідну точку своїх реформ. Під його рукою обі ті форми перетворюються та прибирають своєрідну фізіономію.

В сонаті він заострює контрасти провідних тем, поглиблює та збагачує їх тематичне переведення і встановлює козу центральним пунктом, в якому збігаються та завершуються всі мотиви. Він розбудовує поодинокі частини сонати, прим. рондо, до небувалого досі розміру. Замість традиційного елеґантного менуета вступає елементарна сила, що прокидається раз пристрастю, раз карикатурою остосу, саджаючи його на легкі крила танечного ритму — все разом музично-гумористична поема: бетовенівське скерцо. У варіяціях модифікує Бетовен тему шляхом ритмічної метаморфози або одним розмахом розбиває її на атоми-мотиви та пускає їх у світ своєї творчої фантазії. Вони розбігаються та зеднюються, перехрещуються та стають проти себе, щоби вкінці або повернути до джерела, з якого вийшли, або подавши собі руки та здвоївши свої сили, звеличати тріюмфальний похід повертаючої теми.

(Докінчення буде.)

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

д-ра Корнила Трояна, адвоката в Ходорові як голову, о. Теофіля Прийму, пароха в Дулібах, п. Теофілю Глинську, жінку пароха в Новосілках, п. Панька Баглая, господаря в Дулібах, п. Гриця Ковальчика, господаря в Бориничах як членів, о. Миколу Мельничина, пароха в Демидові й п. Василя Миця, господаря в Ліщині, як заступників. Предсідник зїзду о. Бобовник замкнув його, завзиваючи присутніх до інтензивної праці на політичному полі.

Знижка цін пашпортів?

Варшава, 24. березня 1927.

Є чутки, що мін. скарбу Чехович згодився поробити пільги при видаванні пашпортів для купців і торговців. Мін. внутр. справ Складковський повідомив воєводів, що ціни пашпортів будуть ті самі, а пригадні будуть лише деякі полекші. На будуче старости матимуть право видавати пільгові пашпорти тоді, коли заходять конечні потреби.

Процес Шварцберта.

Париж, 24. березня 1927.

На припоручення судових властей сконфронтовано вчора Шварцбарта з трьома свідками Петлюрівцями, покликаними з боку прив. обвинувачуючих. Жид. Тел. Аг. довідується, що розправа проти Шварцбарта не відбудеться в травні, лише в червні.

Сойм буде замкнений за кілька днів.

Конференція марш. Ратая з Пілсудським. — Скликання надавичайної соймової сесії. — Компроміс польських партій.

Варшава 24. березня 1927.

Марш. Ратай мав одногодинну конференцію з марш. Пілсудським у соймових справах. Після конференції вернув марш. Ратай до сойму і повідомив журналістів, що уряд задумує в найблизших днях замкнути соймову сесію. Мотивом того рішення є бажання відокремлення бюджетової сесії, підчас котрої сойм сповнив своє завдання, ухвалюючи бюджет. Уряд в порозумінні з маршалком сойму хоче скликати надзвичайну сесію для полагоди справ, приготовлених соймом.

В політичних колах речення „сесія надзвичайна для полагоди справ приготованих соймом" інтерпретують так, що надзвичайна сесія полагодить лише справи приготовані досі, зате не займеться справою зміни виборчої ординації, як досі неполагодженою конституційною комісією. В звязи з тим говорять, що між польськими партіями має прийти до компромісу в справі виб. ординації, щоби конст. комісія могла також дати свій елaборат. Компроміс виглядав би так: забезпеку польських мандатів на окраїнах мається перевести при помочі поділу мандатів заг. числа послів. Поділ той мав би узгляднювати господарські, суспільні і культурні відносини ріжних територій держави, побільшення виборчих округів на окраїнах і введення союзу ліст. Ще нині мало би дійти до порозуміння в справі компромісу. Колиб доведено до компромісу, то польські партії домагатимуться, щоби крім виборчої ординації розглянено також самоврядні закони.

Жидівський Клюб і виборча реформа.

Варшава, 24. березня 1927.

На конференції з пос. Керніком і Бриловою пос. Шрайбер (жид) заявив, що Жидівський Клюб у справі зміни виборчої ординації основується на двох принципах: 1) домагається парл. заступства для жидівського населення відповідно до його скількости, 2) не може згодитися на ніякі внесення, що зміряють до покривдження інших нац. меншостей. Вкінці пос. Шрайбер просив дати йому конкретні предложення, до яких щойно Жид. Клюб заявить своє становище.

Лівиця проти зміни виборчої ординації.

Варшава, 24. березня 1927.

Предс. конституційної комісії скликав нараду польських партій у справі проєктів зміни виб. ординації. Взяли в ній участь посли: Кернік (Пяст), Лубанович (ХН), Чапінський (ППС), Багінський Визв.) і Полякевич (Стр. Хл.). Представники лівиці заявили, що не годяться на зменшення числа мандатів і на створення вимкових постанов для окраїн, які то постанови звернені проти нац. меншостей. Тому наради перервано; відкликано також засідання повної конст. комісії.

Югославія мобілізує?

Рим, 24. березня 1927.

„Джорнале д' Італія" повідомляє, що Югославія видала надзвичайні мобілізаційні розпорядки та що горячково нагромаджує воєнний матеріял. З Франції висилається до Рагузи і Котару (Катаро) великі транспорти зброї і муніції.

Бурливі наради скупштини.

Білгород, 24. березня 1927.

В скупштині підчас дискусії над військовим бюджетом прийшло до ексцесів. Тричі переривано наради і вкінці предсідник мусів замкнути засідання.

Італія мобілізує?

Білгород, 24. березня 1927.

„Време" (орган бувш. мін. закорд. справ Нінчіча) повідомляє, що уряд СХС. вишле до всіх заприязнених і союзних держав ноту-обіжник про військові приготування Італії. Нота предложить обширний матеріял у тій справі і зажадає, щоби великі держави або Ліга Націй перевели слідство в справі італійських зброєнь.

Слідча комісія.

Білгород, 24. березня 1927.

Тутешні часописи повідомляють, що уряди великих европейських держав нараджуються в справі слідчої комісії міжнародного характеру, що має розслідити закиди, які Італія зробила Югославії. Англія зробила урядові СХС. дві пропозиції 1) військова комісія, в якій будуть заступлені вел. держави, що мають своїх представників у конференції амбасадовів, розгляне закиди, зроблені Югославії Італією, 2) Югославія і Альбанія мають заключити пакт, на зразок італійсько-альбанського пакту. Ця друга точка стрічається із спротивом Італії і Югославії.

До слідчої комісії покликано м. і. Швайцарію і Німеччину, як держави, незаінтересовані безпосередньо в тім конфлікті.

Кантонці стріляють до чужинців.

Англійська й американська фльота бомбардує Нанкін.

Льондон, 24. березня 1927.

З Нанкіну повідомляють, що кантонські війська острілювали горбок, на який схоронилися чужинці. Англійський консуль ранений, а богато англійських лікарів згинуло, як несли поміч раненим. Англійські й американські кораблі почали бомбардувати протилежну полосу, щоби вможливити чужинцям покинути горбок.

Агенція Райтера повідомляє, що в рядах кантонських військ нема зовсім дисципліни. Вони граблять Нанкін. Між іншим сплюндровано британський консулят. Консуль Злуч. Держав у Нанкіні рятувався з персоналем на горбок біля Нанкіну, де зібралися всі чужинці.

НОВИНКИ.

— Український Наддніпрянський Хор. Відомий Український Наддніпрянський Хор під проводом П. Євсевського на початку цього місяця покинув територію Польщі і з великим успіхом концертує по Німеччині. Публика приймає наших співаків з великим ентузіязмом, із частими вигуками: „Слава Україні!" Хор виступає на концертах без дириґента, що викликає подив і спеціяльну увагу музикальної публики.

— Роля старости та війта. Повідомляють нас, що староство в Городку розсилає по наших селах „Ґазету Недзєльну", приневолюючи ріжними способами селян, щоби її передплачували. Місцевий війт виступає під церквою в ролі її кольпортера і рекламника.

— Новобранці, які досі не відбули військової служби, з річників 1904 і 1905, почнуть служити в маю. Отже покличуть до війська всіх надчисельних уроджених у 1905 р. і тих, що уродились у 1904 р., а дотепер користувались відкладенням служби. Одночасно покличуть у частині (50 проц.) уроджених у 1906 р.

— Хто їде за море, нехай не пише до рідні через корабельні товариства, бо деякі з них переглядають листи і нищать ті, де люди жалуються на погану поведінку з ними підчас подорожі. Таку пересторогу дає робітниче еміграційне бюро.

— Нові польські станиці. В Станиславові будують на передмісті Гірка костел і римо-кат. захоронку. В тому ж місті набуло „Коло Т. Ш. Л." власну реальність при ул. 3-мая ч. 30, в якій приміщені бюра „Кола" й окружного союзу „Т. Ш. Л." та бібліотека тогож товариства.

— Смерть художника Ф. Данилова. На днях помер у Київі відомий український художник Ф. Данилів після довгої хороби. Небіщик залишив по собі богато надбання, передовсім картини, що змальовують добу горожанської війни на Україні.

— Смерть російського публіциста. У Льондоні помер відомий російський публіцист Константин Набоков, ур. в 1874 р. кореспондент англійських денників і російських, бувш. радник рос. посольства у Льондоні. Він грав чималу ролю в російській дипльоматії, служивши в Петербурзі в мін-стві закорд. справ, у Брюселі, Вашингтоні та в Індії. Після смерти російського посла у Льондоні Бенкендорфа, він вів справи тамошнього посольства до 1919, коли після упадку Колчака його звільнили. В 19.1 р. він видав свої спомини російською мовою та англійською. Від 1919 р. жив з публіцистики.

— У війську крадуть. Урядовці інтендантури в Лодзі за богато пхали в свою кишеню; старшина Поліховський обвинувачений у розтраті 9000 зол. Десятник коломийського 45 полку Оляк став перед львівським військ. судом за крадіж 6000 зол., до чого признався, виправдуючись „нуждою".

— Невесела хроніка. У Стрию різник Давид Корн так сильно вдарив найличку свого сусіда, Кравчуківну, що вбив її на місці. — У Делятині помер від укушення скаженим псом купець Штурм. — Якийсь селянин, що вибирався до Канади у Раві Руській на залізниці випив склянку пива і кинувся під поїзд. — У Перемишлі пробувала отруїтись кабаретова артистка Клінгерівна.

— З жіночих рекордів. Паризький суд признав одній молодій жінці 325.000 фр. відшкодування за те, що вона „стратила при автомобілевім випадку… ніс. Вона була „манекеном" у крамниці мод, а тим самим утратила спромогу дальшого заробітку у своїй професії. — Тов-о Едізона у Ню-Йорку вручило якійсь Фльорентіні Кун письменне признання 4 акції Т-ва і 100 дол. за винахід якоїсь електричної пральної машини.

— Мексик і Бетовен. Мексик є не менше оригінальною країною як Бетовен композитором. Тому там святкуватимуть його зовсім оригінально: уряд забороняє на протязі тижня всяку музику „джез-бенду": ні одна орхестра не має права своїми диссонансами колотити святу тишу великого композитора. Треба признати, що навіть найкультурніші країни не могли би придумати кращої форми вшанування Бетовена.

— Сензації. Православний єпископ Тіхон відправив у Берліні богослуження за здоровля Миколи II. і членів його родини, заявивши у церкві своїм вірним, що має безсумнівні дані про те, що царська родина жива. Те саме заявив у Софії другий російський єпископ Серафім. — Тоді, коли скрізь почалась весна, в Італії впали сніги.

— Образа національної чести. Редактор константинопільської ґазети „Акшам", Недшедлін Садік бей, одночасно проф. соціольоґії в місцевім університеті засуджений на 5 міс. вязниці за образу чести турецького жіноцтва, з дуже цікавих мотивів. У його часописі часто повторялась фраза, що численні самовбивства жінок є наслідком нещасливого кохання. Одного разу він помістив ілюстрацію з якогось европейського журналу, на якій скидали з бальону грузові мішки з написами „чеснотливість", „совість", „мораль". Редакторові не помогла оборона, що це торкалось усього жіноцтва; суд добачив у карикатурі образу національної чести турчинь.

— Світова всячина. У Брюселі почалась конференція представників університетів із зах.-европейськ. держав. — Зброю найдену недавно у віденськім арсеналі сконфіскувала міжнарод. військова комісія. — Шведський Ріксдаґ (парлямент) відкинув внесок соціялістів, щоби скасувати всі титули та ордери. — У Льондоні арештували команданта одної підводної лодки, обвинуваченого в крадіжі плянів підв. лодок у користь Німеччини. — Англ. наслідник престола, що стільки разів скінчив невдачею у ріжних спортових змаганнях нарешті виграв у кінних перегонах з перепонами. — На Бетовенівськім святі у Відні офіціяльним представником Італії є відомий композитор Маскані. — У Москві вийшла перша циганська газета „Роменос (Циганська) Зоря", латинською азбукою. — Чужинці, які прийдуть у Францію на довший побут як 2 міс., платитимуть за „леґітимацію тотожности" необхідну для кожного 100 фр. — У Пармі арештували почтового скарбника та його помічника, які встигли накрасти 4 міл. лір. — У Берліні є 132.000 чужинців, з чого 32.800 австрійців.

— З кіна. В львівськім кіні „Леп" розпочалась монументальна фільма в 14-цятьох діях „Свята гора Тибету — Маунт Іверест", смертельна мандрівка на найвищий шпиль земної кулі під проводом ген. Брука. Крім цього весела комедія в 6. діях „Небезпечний суперник".

Українці м. Львова!

В пятницю, дня 25. березня 1927 відбудеться у великій салі Муз. Т-ва ім. Лисенка при вул. Шашкевича 5

Маніфестаційне ВІЧЕ

з отсим порядком нарад:

Політичне положення українського народу в теперішню пору під Польщею, Чехословаччиною і Румунією.

Реферує: Микола Творидло. Початок в 6. годині вечером.

Громадяне! Докажіть масовою участю у вічу почуття національної єдности великого Українського Народу, якого не знищать ніякі кордони!

Народня Організація українців м. Львова.

Дописи.

Почаїв на Волині. *(Сумні відносини. — Поможіть нам!)* У нас іде сильна аґітація сельробів, які поширюють масово свою програму й орієнтацію, спекулюючи виключно на обіцянках заспокоювати дочасні матеріяльні потреби тіла, головно жолудка. Наслідком такої аґітації у нас в останніх часах страшно шириться пиянство. Пють старі і малі при кожній нагоді, пропиваючи останній тяжко роздобутий гріш на кусок хліба. А що „панствова" горілка задорога, то пють денатурат фільтрований через вату і заправлюваний соком; але трапляються випадки, коли пють і нечищений. Тільки й чути балачок у селі про те, що скоро мають обнизити ціну горілки, що добре булоб, якби редакція „Волі Народа", крім великої маси даром присиланого паперу, присилала даром також горілку. Кличі проти приватної власности причинилися зноваж до поширення по селах язви злодійства. Тому сельробській руїнницькій аґітації слід уже раз дати належний відпір. Наші галицькі культурні, економічні і національно-політичні чинники мусять рішучо більше уваги присвятити нашій Волині. Слід навязати й у нас сітку кооператив, бо населення здане зовсім на ласку приватних крамарів, які через відсутність кооператив тягнуть великі зиски. Тільки в Почаєві і в Ст. Олексинці животіють мізерненькі наші кооперативи, створені самочинно, без підтримки з якоїсь нашої централі. Шкільна справа теж в занепаді, богато сіл не має взагалі ніяких шкіл і люди не посилають також дітей до шкіл в сусідніх селах, де є якась школа. Нічого дивного, що в таких умовинах можуть ґрасувати сельробські галапасники. Тому дайте нам світла, доброї душевної страви, а небавком з сельробства і сліду у нас не залишиться. — *Пилип Пащук.*

Риманів. *(З лемківських окраїн).* Дуже мене врадувала поява допису в 63 ч. „Діла" з нашої Риманівщини, що забута всіми нашими центральними установами була довший час тереном ріжних експериментів усяких кацапських руїнників. Ці нічні апостати — вони довгі роки вщіплювали в душу нашого лемка переконання, що ми тільки в злитті з москалями в один „великий русскій народ" зможемо встоятися перед напором польщини. Наш лемко, чуючи на кожнім кроці, що українство — це польська видумка, з великим недовірям ставився ще донедавна до всяких спроб організації на національному ґрунті. І тепер ще помічується сильна ґравітація до православія, а як головну причину баламучені лемки подають, що нові священики хочуть, мовляв, „заводити Україну". Одначе і в нас іде до кращого. Де священик дійсно з щирим відданням працює серед своїх громадян, там поволи крок за кроком прояснюється кацапську темряву, як прим. в селі Боську, яке є тепер всецило під впливом о. Миколи Головача. Дуже знамение й цікаве у нас є ще одно явище, а саме, що проти всіх спроб закріпити українську національну ідеольоґію йдуть завзято сельробські ватажки, які навіть обєднуються в цій зрадницькій роботі з ворожою нашому народові польською Незалежн. Партією Хлопською (Н. П. Х.). Центром тієї дружби і їхньої протиукраїнської аґітації є село Синава. Одначе, не зважаючи на сельробівську піддержку, енпехівці не мають у нас великого впливу, бо село просто інстинктовно відкидає непрошену опіку польських і подібних ворожих партій. „Просвіту", „Сільський Господар" і президію Українського Національного Обєднання просимо звернути увагу на наші полишені самим собі лемківські окраїни.

Лемко.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

Стрийський процес.

Розправа проти 43 робітників.

Стрий, 22. березня 1927.

Нині дальше переслухувано свідка ком. поліції Лазаревича. Не може він вияснити, коли і яким способом та хто з поліції ужив багнету, хоч лікарська секция сконстатувала, що один убитий кулею мав також тяжку рану від багнету.

Свідок Фрончак, постерунковий, подає, що перед стрілянням товпа його побила і розброїла.

Свідок Вронський, секретар староства, був у тій хвилі при ком. Лазаревичу, коли той казав стріляти. Камінне зачало

падати по стрілах. Сам він промовив до ґорпи, хотів її успокоїти, але не помогло.

Переслухане ще свідка постерункового Худзіка, на тому розправу перервано.

Вже після оголошення відложення дальшої розправи на завтра надійшла на руки д-ра Гарасимова від зібраних на вічу в Самборі рільних робітників телеграма, що звертається до призидіюму суду з жаданням увільнення всіх обвинувачених.

Стрий, 23. березня 1927.

Сьогоднішня розправа зачалася переслуханням як свідка старшого шодовика поліції Маєра, що був памятного дня підкомандним Лазаревича і слухав приказів останнього. Він витягає картку і хоче зі своїх записок складати зізнання, але цьому противиться рішучо оборона і вкінці стає на тому, що ту картку він мусів зложити до актів; з тої картки предсідник помагає його памяти і таким робом „творяться" його зізнання. Свідок — амбітний тип, доволі інтелігентний з природи, а до того хитрун, осторожно викручується від відповідей на ті питання, що могли би поставити в сутінок діяльність поліції. Вкінці, приперте питаннями оборони, признає, що він двічі передирався крізь товпу вузьким коридором з середини будинку на вулицю: перший раз, щоб успокоїти товпу, другий раз на приказ Лазаревича на те, щоби двох чи трьох постерункових, що стояли на вулиці коло дверей, стягнути до середини, бо, як це обяснив йому Лазаревич, при намірі уже ужиття пальної зброї не досягнула куля якого постерункового. Він перетиснувся на вулицю, закликав постерункових, враз з ними перетиснувся назад до середини, правда, з трудністю, але без ніякої заборони з боку товпи. На заміт оборони, що Лазаревич до видання йому такого приказу і з таким поясненням не признається, він твердить, що його зізнання (Маєра) є правдиві і він може Лазаревичеві це сказати в очі.

Свідок Майоха (*Majocha*), старший постерунковий, стояв на вулиці перед брамою, поки його не покликано до середини; він не знає вже, чи його кликав Маєр, а не знає і того, чи на вулиці було їх тільки двох, чи більше. В середині станув у кордоні поліції, що замикала товпі дальше посування в коридор, узяв кріс як до стрілу, але чи також стріляв, не може сказати, а потім просить звільнити його від відповіди на це питання.

Потім трибунал відмовляє поставленому вдруге домаганню оборони льокальної візії, а допускає конфронтацію свідків Лазаревича і Маєра.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку (Львів, Ринок ч. 10. I. пов.) на щадничу книжечку ч. 7910.

З концертової салі.

Свято Бетовена в Стрию.

Дня 10. березня відбувся в Стрию заходом філії Муз. Тов-а ім. Лисенка святочний концерт з нагоди 100-літніх роковин смерти Бетовена. Концерт цей виходив далеко поза рямці провінціональних концертів і того роду продукцій не постидалося би і столичне місто Львів.

Концерт заінаґурував п. І. Крушельницький відчитом, в якому старався підійти до Бетовена як людини і творця. Хоча в неодному не погоджуюся з виводами прелеґента, то мушу зазначити, що відчит цей був цікавим зразком, як і немузик може підійти до психольоґії творчости Бетовена.

Виконавцями концертової части були сестри: Галя і Стефа Левицькі і челіст Л. Вури. Очевидно — на перший плян значно вибилася пяністка Галя Левицька, в якій пізнали ми під кождим оглядом знамениту силу, що тим виступом станула в першому ряді наших, що правда, доволі нечисленних пяністичних сил. Поминувши її високо розвинену, певну, а при тому ніколи на виступ спроможність, гру її хвуе ще й вельми прецизне почуття ритміки, рідко подибуване саме у жінок, а дальше шляхотний вираз сили, гарний, виданий, а не перечулений тон у Кантілені, а в першу чергу те тонке почуття музикальности, яке її інтерпретаціям дає доволі вдучний, плестичний, а навіть індивідуальний характер. Тимто на перше місце продукцій того вечера висунулася сольова фортепянова соната апассіонато. В перший точці (тріо *c-moll* на скрипку, челльо і фортепян) пяністка очевидно з огляду на своїх партнерів, з розмислом усунулася може навіть надто в тінь, та все таки і виконання тріо робило повне культурне враження.

Скрипачка п. Стефа Левицька, хоча виказує дещо відмінні риси вдачі і темпераменту в порівнянні з пяністкою, виявила себе, особливож у весняній сонаті, дуже цінною силою як під оглядом солідної техніки й чистоти інтонації, так і під оглядом умілости фразування не надто нечуто, та проте звучного і шляхотного му.

Цілий концерт зробив якнайкраще враження і був незвичайно потішаючим обявом, як з ініціятиви покликаних до такої роботи артистичних сил може й на провінції значно двигнутися стан нашої музики. За все те слід подякувати енергічній діяльности п. Галі Левицької, для якої належить вже країна пора дати себе пізнати у Львові.

В. Барвінський.

В справі виїзду до Франції.

Комунікат Еміграційного Уряду.

Французька амбасада повідомила польське правительство, згідно з § 10-им польсько-французької конвенції з дня 3. жовтня 1919, про отсі зарядження, видані французьким правительством у звязку з некорисним під цю пору станом ринку праці у Франції, в цілі обмеження доплину чужих робітників:

1. Почавши від грудня 1926 р. запотребування робітників-чужинців, ч. збірні, так і одиничні, є узнавані важними лише в тому випадку, коли по затвердженню властивим провінціональним урядом посередництва праці одержать прихильну опінію Центрального Виділу для справ робітників-чужинців при французькім міністерстві праці. Видавання прихильних опіній в того роду справах тепер здержано.

2. Робітники, які виїхали часово до краю на основі урльопу, заосмотреного візою французького міністерства праці, зможуть вернути на місце праці тільки у випадку оказання письма працьодавця, взиваючого до повороту, яке буде прихильно заопініоване Центральним Виділом для справ робітників-чужинців. Здержано також виконання запотребувань збірних і одиничних, передтим затверджених, як також виїзд робітників уже зарекрутованих на основі тих запотребувань. Вкінці заряджено, що речинець важности запотребувань одиничних минає по одним місяці, а речинець збірних запотребувань — по двох місяцях, рахуючи від дати видання прихильної опінії до дня ставлення робітника на границі Франції.

Повищі зарядження мають на меті охорону чужих робітників перед наслідками панующого тепер (у Франції) безробіття, які були би для них тим прикріші, що на основі істнуючих приписів підмоги для безробітних видається тільки у випадку ствердження щонайменше шістьмісячного побуту в місцевости, яка входить в обсяг ділання фонду безробіття.

Всячина.

— **Для міліонерів і зайдиголов** має щось на продаж французький уряд. Є це ціла низка диких островів аж 14, недалеко побережа, які віками стоять опустілі. 5 із них близько пристані Гавру, 6-ий біля Дюнкерку, два на півночі від Бретанії, решта на Середземному Морі, один в 100 км. від Корсики. Одні заливають рікрічно морські хвилі, на інших може живуть бандити. У всякому разі міністерство франц. маринарки прийшло до пересвідчення, що ними не варто опікуватися і продає їх. Один острів коштує 6 міл. фр., інші від 2 міл. до 20.000 фр. Та є один острівець і за... 17. 0, а другий за 1900 фр. На 100 метр. кв. можна там побудувати віллю або забавитись у Робінзона. Уряд залишає там власникові за таку смішну суму ще й стару гармату, яка не стріляє, але може лякати дикі чайки. Аж дивно, що до цього часу не найшовся ще який аматор американець або бодай чудак-поет.

✝ Посмертні згадки.

Михайло Мриглод, студент фільософії, помер в Сосниці в 32 році життя. Покійний був щирим українцем, як офіцер австр. армії дістався в російський полон, перебуваючи 7 літ на Сибірі, де в таборі набавився чахотки, яка була причиною його смерти. — В. И. П.

Оповістки.

Незалежний Людовий і Український Театр Союза Артистів Шашкевича 5.

Неділя, дня 27. березня ц. р. звичайні ціни 3'30 попол. „Пан Твардовський" казка Фефія на 5 дій з прольоґом і апотеозою на основі повісти Г. Крашевського.

Неділя, д. 27. березня 7'30 вечером гостинний виступ Ресі Скальської і В. Весоловського. Підвисшені ціни „Графиня Маріца", оперетка в 3 дії Е. Кальмана. Білети продає Союзний Базар (Руська 20) а в неділю від 10—12 перед і від 2-ої попол. каса театру.

Відчит Д-ра В. Щурата пн. „Прольоґ і епільоґ Коліївщини", відбудеться в неділю, 27. III. год. 6 веч. в салі „Української Бесіди" у Львові, вул. Рутовського 22. заходом „Союзу Українок". Вступ за добровільними датками. 1788 1-2

„Союз взаємодопомоги українських старшин у Німеччині", Берлін, зібрав на Українських Інвалідів 5 дол. і кличе всіх б. Членів Українських Військ, щоби хоч мінімальними датками допомогли інвалідам. 1789 1—1

На „Рідну Школу" зложило Тов. „Українська Студ. Громада" в Кракові з оподаткування з добровільних датків студенства квоту 50 зол. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1791

Пригадка. Загальні Збори Жіночої спілки промислової „Труд" відбудуться в суботу 26. березня ц. р. о 5 год. попол. на які запрошує П. Т. Членів — *Управа.* 1794 1—1

Загальні Збори Товариства кандидатів адвокатури відбудуться дня 27-го березня ц. р. о годині 8 рано в салі засідань Палати Адвокатів у Львові при вул. Гродзіцьких 1. зі звичайним денним порядком. В разі браку комплету відбудуться Заг. Збори о год. 9. без огляду на скількість присутних членів товариства. За Виділ Стоваришення кандидатів адвокатури: д-р Шнекраут вр., д-р Акер вр.

Дрібні оголошення.

Оголошення.

За оголошення Редакція не відповідає.

Федь Манюх син Павла родом з Яблонова, повіту Рогатин, четар 13 п. п., VII. (бережанської) Бригади УГА, мав згинути з обсадою машинового кріса внаслідок розриву денікінського гранату на відтинку Брацлав—Немирів над Бугом, в перших днях листопада 1919 р. і має бути похоронений на місцевім цвинтарі в Немирові. Всіх старшин, полевих душпастирів і стрільців УГА, котрі мали би близші відомости про смерть Федя Манюха і докладнішу дату його смерти, просить підписаний заподати йому, кажуть за винагородою. Вп. сотника Химру і пор. Кліща з 13 п. п. УГА., котрі мали оповідати в Команді Бригади товаришам з 14 п. п. УГА. про близші подробиці смерти Федя Манюха, прошу о ласкаве заподання своїх адрес. — Закордонні часописи просяться о передрук цього оголошення. *Юрій Дудрович,* 1755 5—5 заст. нотаря в Бурштині.

Заява.

В „Ділі" ч. 62 з 20./III. 1927. повідомлено, що я був в президії та вибраний делегатом до Управи У. Н. С-у на львівськім воєвідстві, — поясню всім тим, що цікавляться, що в згаданій президії я не був, а також ніхто мене до Управи У. Н. С-у не вибирав, бо такого мені без мого відома, бо такого прийняв і не прийму.

Н. Душеньчук,
дир. Нар. Дому в Жовкві.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.